

tat har været mig en Skuffelse, ikke fordi jeg er vis paa, at jeg vilde være stemt for i ret mange Tilfælde at grave efter saadanne gamle Skader, naar Forholdene have forandret sig til det bedre; men der er det at mærke ved denne Mands Forhørsvirksomhed, at den atter og atter er fremdragen og har været Genstand for Paatale her i Tinget, men man er altid løben mod en Mur; en Undersøgelse har aldrig fundet Sted. Aldrig have vi været nærmere derved end nu, da Justitsministeren har rekvireret Sagens Akter og har tænkt paa at gøre Sagen til Genstand for en Undersøgelse, hvilket efter mine Begreber kun kan være enstydigt med kriminel Undersøgelse med alt, hvad dertil hører, eventuelt Sagens Gennemførelse til Frifindelse eller Domfældelse. Det har altsaa været mig en Skuffelse, at dette ikke er sket. Men naar nu den højtærede Justitsminister gør gældende, at det er Praksis i Justitsministeriet ved forældede Forbrydelser, at man ikke tager det ene isolerede Tilfælde frem, men kun tager det frem som Appendiks til andre Tilfælde, og at man ikke gør det, medmindre der foreligger Klage fra den forurettede, vil jeg — idet jeg forudskikker den Bemærkning, at jeg ikke staar og aldrig har staaet i Forbindelse enten som Sagfører eller som Privatmand med nogen, der er forurettet af Birkedommer Sylow — tillade mig at rette det direkte Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, hvorledes han da vil stille sig, hvis der nu i Anledning af denne Debat og det, der bliver refereret desangaaende hele Landet over, maatte komme direkte Klager fra den ene eller fra den anden over Birkedommer Sylows tidligere eller senere Virksomhed som Forhørsdommer, om dette vil medføre en Afvisning eller Beklagelse, eller det vil medføre en kriminel Undersøgelse med paafølgende Tiltale i Henhold til, hvad der maatte blive oplyst.

Til Slut vil jeg sige, at denne Sag ligesom den, vi behandlede de foregaaende Dage, for os er uden al politisk Betydning, men den har stor reel Betydning. Min ærede Sidemand (Carl Hansen) ser paa mig — jeg er endnu en ganske køn Mand, se blot væk. Denne Sag er for os uden politisk Betydning, men den har stor reel Betydning, fordi vi i de Tilfælde, hvor der kommer noget op om, at vore Medborgere have lidt Uret, maa staa paa den Side, der fordrer Undersøgelse. Vi sige ikke i Forvejen, hvorledes Undersøgelsen vil falde ud, og heller ikke sige vi i For-

vejen, hvorledes vi ønske, at den skal falde ud. Vi ønske kun, at Retfærdigheden maa ske Fyldest, og at alle Omstændigheder maa blive oplyste.

Ellinger: Jeg skal indskrænke mig til meget faa Bemærkninger. Man har saavel forleden Dag som i Dag villet sammenstille den Sag, som nu er til Behandling, og den Sag, vi havde til Behandling forleden Dag. Der er imidlertid ikke Spor af Sammenhæng mellem disse to Ting. Det Spørgsmaal, vi forhandlede forleden Dag, drejede sig for det første om en Afskedigelse foretagen af en Minister, men hvor Ministeren havde begaaet dette mærkelige, utrolige, kan jeg sige, at han samtidig med, at han afskedigede en Mand, til lige sparkede til ham, og at han i hele den Maade, hvorpaa han lagde Sagen frem ogsaa her i Tinget, med en Ufinhed, som jeg ikke forstaar, har draget en Mand frem i Debatten, en slagen Mand, som havde et naturligt Krav paa, at der blev Tavshed om hans Forhold, i Stedet for at han nu under den Debat, som blev ført forleden Dag, egentlig var som et sygt Dyr, som blev jaget. Dette, siger jeg, er en Ufinhed, som jeg ikke havde troet det var muligt at vise, og har den højtærede Minister fra sine Kolleger i Ministeriet faaet Tilslutning i selve Realiteten, med Hensyn til Afskedigelsen, hvad der kan være forstaaeligt, saa gælder det selvfølgelig ikke det, jeg her sigter til, hele den Maade, hvorpaa denne Sag blev dragen frem.

I nærværende Tilfælde sigter Forespørgselen paa to Ting, kan jeg sige. Det vil sige selve Forespørgselen tager kun Hensyn til det formelle, hvorimod den ærede Forespørger graver selve den gamle Sag op, de Realiteter, som ligg bagved. Det forekommer mig aparte at grave saadanne gamle Realiteter op, og hvis man overhovedet vil gøre det, kan man jo grave dem op regelmæssigt hvert eneste Aar, thi den Omstændighed, at Birkedommer Sylow i en Samtale, som han troede var privat, har ladet falde en Bemærkning som den vel bekendte, er dog ingen Anledning til at grave op i disse gamle Historier. Mener man, det er rigtigt at gøre dette, behøves der ikke en saadan tilfældig Bemærkning som den, den paagældende Birkedommer har fremsat. Dette, at denne lille Bemærkning er fremsat, gør jo hverken fra eller til med Hensyn til den Skyld, man mener, han i sin Tid har haft. Det er dog ganske aparte, at naar denne Sags-